

De tolv brødre

Fra Grimms Eventyr

Der var engang en konge og en dronning, som levede lykkeligt med hinanden. De havde tolv børn, men det var drenge allesammen.

En dag sagde kongen til sin kone: »Hvis det trettende barn, du føder, bliver en pige, skal de tolv drenge dræbes, for at hun kan få hele kongeriget.« Han lod straks lave tolv kister, og der blev lagt høvlspåner i dem og puder, som de døde skulle ligge på. Så lod han dem stille ind i en stue, låsede døren og gav dronningen nøglen, men forbød hende at tale til nogen derom.

Dronningen sad hele dagen og sørgede, og hendes yngste søn, der hed Benjamin efter biblen og altid var hos hende, spurgte hende: »Hvorfor er du så bedrøvet, lille mor?« »Mit elskede barn,« svarede hun, »jeg tør ikke sige det.« Men han lod hende ikke have fred, før hun gik hen og lukkede stuen op og viste ham de tolv kister med høvlspånerne. Så sagde hun: »Kære Benjamin, disse kister har din fader ladet lave til dig og dine elleve brødre, og hvis jeg føder en datter, skal I allesammen dræbes og lægges deri og begravnes.« Hun græd, mens hun fortalte det, men drengen trøstede hende og sagde: »Du skal ikke græde, lille mor, vi skal nok klare os, vi løber vores vej.« Men dronningen sagde: »Du skal tage dine elleve brødre med dig ud i skoven. Der skal en af jer kravle op i det højeste træ, I kan finde, og holde udkig efter tårnet her på slottet. Hvis jeg føder en dreng, hejser jeg en hvid fane, og så skal I komme hjem igen, men føder jeg en pige, hejser jeg en rød fane, og så skal I flygte, så hurtigt I kan. Den gode Gud vil nok beskytte jer. Hver nat vil jeg stå op og bede for jer, om vinteren beder jeg, at I må have ild til at varme jer ved, og om sommeren, at heden ikke må plage jer.«

Hun velsignede sine sønner, og de gik ud i skoven. De skiftedes nu til at sidde oppe i den højeste eg og holde udkig efter tårnet. Da elleve dage var gået, og det var Benjamins tur, så han, at der blev hejst en fane op, men det var det røde blodbanner, der forkyndte, at de allesammen skulle dø. Da brødrene hørte det, blev de rasende og råbte »Vi vil ikke dø for en piges skyld. Vi sværger, at vi vil hævne os. Hvor vi møder en pige, skal hendes røde blod flyde.« De gik dybere ind i skoven, og langt, langt inde, hvor der var allermørkest, fandt de et lille forladt hus. »Her vil vi bo,« sagde den ældste, »Benjamin er den yngste og svageste, han skal blive hjemme og passe huset. Vi andre må se at skaffe føden.« De drog så ud i skoven og skød harer og dådyr og fugle, og hvad de kunne få ram på, og bragte det hjem til Benjamin, der lavede det til, så de kunne spise sig mætte. I ti år boede de nu i det lille hus, og tiden faldt dem aldrig lang.

Imidlertid var den lille pige, som dronningen havde født, vokset op. Hun havde et godt hjerte og et smukt ansigt, og midt i panden havde hun en guldstjerne. Engang, da de havde storvask på slottet, fandt hun mellem tøjet tolv drengeskjorter og spurgte sin moder: »Hvem tilhører disse tolv skjorter, de er da alt for små til far.« »De tilhører dine tolv brødre, kære barn,« svarede hendes moder bedrøvet. »Hvor er de da henne, dem har jeg jo aldrig hørt noget om,« sagde pigen. Og dronningen svarede: »Kun Gud ved, hvor de er. De vandrer omkring ude i den vide verden.« Hun tog nu pigen med sig op i stuen med de tolv kister. »Disse kister var bestemt til dine brødre,« sagde hun, »men drengene løb hemmeligt deres vej, inden du blev født,« og så fortalte hun, hvordan det allesammen var gået til. Pigen trøstede hende og sagde: »Du skal ikke græde, kære moder. Jeg vil gå ud og søge efter mine brødre.«

Hun tog de tolv skjorter med og begav sig på vej. Hun kom netop til den store skov og gik hele dagen i den. Om aftenen kom hun til det lille hus. Hun gik derind og traf en dreng, som spurgte: »Hvordan kommer du her? Hvor skal du hen?« Han var forbavset over, at hun var så smuk og klædt som en prinsesse med en stjerne i panden. »Jeg er kongedatter,« svarede hun, »jeg søger

efter mine tolv brødre, og jeg vil gå, så længe jeg har himlen over mig, lige til jeg finder dem.« Hun viste ham også de tolv skjorter, hun havde taget med. Da så Benjamin, at det var hans søster, og sagde: »Jeg er Benjamin, din yngste broder.« De græd begge to af glæde og omfavnede og kyssede hinanden. Men så sagde han: »Nu er der kun en ting i vejen, lille søster. Vi har aftalt at dræbe alle de piger, vi traf på vor vej, fordi det var en piges skyld, at vi måtte forlade vort rige.« »Jeg vil gerne dø,« svarede hun, »hvis jeg kan frelse mine brødre derved.« »Nej,« sagde Benjamin, »du skal ikke dø. Kryb ind under dette kar, og bliv der, til vores brødre kommer hjem, så skal jeg nok tale med dem.« Det gjorde hun. Da det blev mørkt, kom de andre hjem fra jagten, og maden stod færdig og ventede på dem. Medens de sad ved bordet og spiste og drak, spurgte de »Er der ikke noget nyt at fortælle?« »Ved I ikke noget?« sagde Benjamin. »Nej,« svarede de. »I har været i skoven,« sagde han, »og jeg har siddet hjemme og ved dog mere end I.« »Fortæl os det,« råbte de. »Lover I mig så, at I vil lade være med at dræbe den første pige, I møder?« spurgte Benjamin. »Ja,« råbte de allesammen, »hun skal få lov til at beholde livet. Fortæl os nu bare, hvad du ved.«

Benjamin rejste sig og gik hen til karret og løftede det op. »Her er vores søster,« sagde han. Kongedatteren kom frem i sine kongelige klæder med guldstjernen på panden og så så smuk og god ud, at de allesammen straks kom til at holde af hende og omfavnede og kyssede hende. Hun blev nu hjemme hos Benjamin og hjalp ham. De elleve brødre drog ud i skoven og fangede rådyr og fugle, for at de kunne få noget at leve af, og søsteren og Benjamin lavede det til. Hun samlede brænde og urter og satte gryden over ilden, så at maden altid var færdig i rette tid. Hun holdt huset i orden og redte sengene bløde og hvide, og brødrene var stadig tilfredse og levede i den største enighed.

En dag havde de to derhjemme lavet dejlig mad, og da de andre kom hjem, satte de sig til bords og spiste og drak. Ved siden af huset var der en lille have, hvori der stod tolv liljer, og da pigen gerne ville gøre sine brødre en glæde, gik hun ud for at plukke de tolv blomster for at give dem hver en, når de havde spist. Men i samme nu, hun plukkede dem, blev de tolv brødre forvandlede til ravne og fløj skrigende hen over skoven. Huset og haven var forsvundet.

Nu var den stakkels pige helt alene i den store skov. Da hun vendte sig om, så hun, at der stod en gammel kone, som rystede på hovedet og sagde: »Barn, barn, hvad har du gjort? Hvorfor kunne du ikke lade de blomster stå? Det var dine brødre. Nu er de for evig tid forvandlede til ravne.« »Kan jeg slet ikke gøre noget for at frelse dem,« spurgte pigen grædende. »Nej,« sagde den gamle, »der er kun en eneste ting, der kan redde dem, men det er så svært, det kan du ikke gøre. I syv år må du hverken tale eller le, og hvis du siger et eneste ord, og der mangler blot et sekund i de syv år, er det alt sammen forgæves, og dine brødre må dø.«

Men pigen tænkte: »Jeg vil frelse mine brødre.« Hun klatrede så op i et højt træ og sad der og spandt og spandt og sagde ikke et ord og lo aldrig.

Nu hændte det engang, at en konge drog på jagt i skoven. Han havde en stor hund med, og den løb hen til træet, hvor pigen sad, snusede til det og sprang rundt om det og gædede. Kongen red derhen og så den smukke kongedatter med guldstjernen på panden. Han blev så betaget af hendes skønhed, at han råbte til hende, om hun ville være hans dronning. Hun svarede ikke, men nikkede blot. Han klatrede så selv op i træet, bar hende ned, satte hende foran sig på hesten og red hjem med hende. Brylluppet blev fejret med pomp og pragt, men bruden hverken talte eller lo.

Da de havde levet lykkeligt med hinanden i nogle år, begyndte kongens onde stedmoder at bagtale den unge dronning og sagde til kongen »Det er en simpel tiggertøs, du har taget med dig. Hvem ved, hvad for ugudelige ting hun hemmeligt foretager sig. Selv om hun ikke kan tale, kunne hun dog le en gang imellem. Den, der aldrig ler, har en ond samvittighed.« Kongen ville først ikke høre

på hende, men den gamle blev så længe ved og beskyldte dronningen for så mange slemme ting, at han til sidst lod sig overtale og dømte hende til døden.

Der blev nu rejst et stort bål i gården, og der skulle hun brændes. Kongen stod oppe i vinduet og så til med tårer i øjnene, for han elskede hende endnu. Men lige i det øjeblik, hun blev bundet fast til pælen, og de røde flammer begyndte at slikke op ad hende, var det sidste sekund af de syv år forbi. Der hørtes en susen i luften, tolv ravne kom trækkende og dalede ned. Da de berørte jorden, forvandlede de til de tolv brødre, som hun havde frelst. De rev bålet ned, slukkede ilden, befriede deres kære søster og omfavnede og kyssede hende. Og nu, da hun atter kunne tale, fortalte hun kongen, hvorfor hun havde været stum og aldrig havde let. Kongen blev så glad, da han fik at vide, at hun var uskyldig, og de levede lykkeligt sammen til deres død. Den onde stedmoder blev stillet for domstolen og puttet i et fad med kogende olie og giftige slanger og omkom ynkeligt.